

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Els Coleman

Es pot pecar de pensament, paraula, obra o omissió. Això és el que vaig aprendre de petit. Entenia les tres primeres, però em costava trobar un exemple de l'última. Omissió és "deixar de banda quelcom que calia dir o fer". És a dir, no actuar, no intervenir, no participar. Això és el que practica la família Coleman, que avui comença a ensenyar les seves privacitats al Romea, després d'haver estrenat en el Temporada Alta fa una setmana. L'obra de Claudio Tolcachir, un clàssic de fa més de deu anys, parit a còpia dels esforços col·lectius de mesos i mesos d'assaigs a Timbre 4 de Buenos Aires, escrit i dirigit en estat de gràcia per l'argentí, fa temps que es representa arreu del món però aquesta és la primera vegada que parla una altra llengua, el català.

No sé si la família Coleman comet un pecat col·lectiu com a família, o individual, en funció de la responsabilitat de cada un dels membres, però el que

La versió catalana de 'La família Coleman' té de tot... cims i racons obacs, eufòria i depressió, veritat i mentida

és segur que es produeix és una desbandada general. Deixar de banda. Deixen de banda les fràgils responsabilitats, ocupen espais desconeguts, alliberats de les subjeccions que els tenallaven, en una fugida que no saben on els durà. Vivien "una convivència impossible transitada des de l'absurd quotidià", però alhora, en aquest hàbitat a mig camí de la comèdia sense sentit i del drama personal, havien establert unes regles que es regien tant pels desitjos frustrats com per la imperícia a l'hora d'afrontar-ne de nous. Es pregunten sobre "tot allò que jo podria ser i fer si no estigués aquí", i sobre la possibilitat de fugir d'aquesta gàbia d'ocells embogits.

La versió catalana de *La família Coleman* té de tot. El frenesí de les situacions estrambòtiques i la quotidianitat capgirada per unes conductes anòmales i, al final, properes, sentimentals, humanes. Hi ha actuacions poderoses, hilarants, sarcàstiques, tendres, fràgils, en un repartiment coral de primer ordre en què costa destacar algú. Els cims i els racons obacs, l'eufòria i la depressió, la veritat i la mentida. Res no s'omet.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El Consell de Torra

L'historiador Jordi Amat i jo l'altre dia vam fer un bisbe. Mentre ell articulava al programa televisiu d'en Xavier Graset que el Consell Assessor per a l'impuls del Fòrum Cívic i Social per al Debat Constituent que aquell dia havia presentat el president Torra era una segona edició del Congrés de Cultura Catalana de fa quaranta anys, jo feia la mateixa observació amb idèntiques paraules a casa. "Fer un bisbe": "Dir la mateixa cosa dues persones al mateix temps sense acord previ", diu el Moll amb la precisió i concisió habituals. Aporto la definició per si hi ha algun lector que no sap què és "fer un bisbe". Calen congressos de cultura perquè tot se'ns perd pel camí, també les locucions i frases fetes. El Moll: el *Diccionari català-valencià-balear* iniciat per mossèn Antoni M. Alcover i enllestit per Francesc de Borja Moll. Vostès ja ho saben, però és per si hi ha un desorientat. I el Congrés de Cultura Catalana: es va celebrar el 1978. Va congregat molta gent de moltes disciplines i ideologies diverses unides pel catalanisme. Va ser, com es diu ara,

“Sembla la segona edició del Congrés de Cultura Catalana de 1978

“transversal”. Les conclusions van ser la base per construir la Catalunya de la democràcia. L'Estatut les va contenir en bona part. Els governs de Tarradellas i successius les van aplicar. El Parlament hi va donar suport, amb els matisos comprensibles, perquè gairebé tots els partits presents a la cambra, o els seus representants, havien participat en el Congrés. La immersió lingüística a les escoles, aprovada per una majoria amplíssima, figurava en les conclusions. O els plans d'algunes carreteres, o les xarxes d'hospitals i biblioteques, o els estudis de física o de química o de matemàtiques...

Ara Quim Torra engega un altre Congrés, el segon, encara que en digui "Consell". Però no té cap altre nom. No és un retret, al contrari. Ja sé que alguns n'esperaven més: una construcció republicana, l'elaboració d'una constitució... El país no és el mateix que fa quaranta anys. Ens els últims, tot s'ha accelerat. Aquell Congrés va ser el de la futura autonomia. Aquest es planteja quan una gran massa de catalans reclama la independència i quan s'ha provat de declarar-la, amb un fracàs. Com ha de ser la Catalunya independent? O no independent, si les conclusions ofereixen alternatives que ara no podem albirar...? Tant de bo haguessim convocat aquest segon Congrés abans, quan es va detectar que l'autonomia havia quedat superada. Ens hauríem estalviat disgustos i patiments. El dirigirà el cantautor Lluís Llach. Avui en coneixerem els components. Serà tan ecumènic com el primer, aglutinarà tanta gent? Si l'han de fer "els sospitosos de costum", malament. O positiu, si saben convidar pensaments diversos. Ja ho veurem. Estem en encesa espera.